

Autor: Greg Johnson

Poznámka autora:

Jedná se o úvodní slovo v debatě s Jonasem de Geerem o křesťanství a evropské obrodě v rámci setkání ve Stockholmu 18. dubna 2015. Mé další odpovědi už byly spatra. Debatu je možné vyslechnout [zde](#).

Jaký je vztah křesťanství a evropské identity? Neříkám „západní civilizace“, jelikož míním mluvit o celé Evropě, západní i východní a celém rozsahu evropské historie i prehistorie, nikoliv pouze jejich civilizovaných částí.

V zásadě lze na tuto otázku nahlížet ze dvou odlišných perspektiv: jedné ohlížející se zpět a druhé upírající pohled dopředu.

Když se ohlédneme do historie, vidíme důležitou roli křesťanství v Evropě po více než 1700 let. Mohlo to být jinak. Mnozí si přejí, aby to bylo bývalo jinak. Jinak to může být v budoucnu. Ale i když třeba přijde den, kdy už Evropa nebude křesťanská, nikdy nenastane moment, kdy bylo možné prohlásit, že Evropa *nikdy křesťanskou nebyla*. V tomto slova smyslu zůstane křesťanství navždy součástí evropské identity. Stejně tak jako předkřesťanská náboženství a kultury, sahající až k poslední době ledové.

Přestože však byla svého času Evropa křesťanská, křesťanství nikdy nebylo evropské. Nenarážím na židovské kořeny náboženství, jakkoliv ani na ty bychom neměli zapomínat. Už od počátku však lze považovat křesťanství za stejnou měrou helénské jako židovské. Navíc se etablovalo v ostré kontradikci k judaismu, podobně jako ten v opozici ke křesťanství.

Neevropským však křesťanství činí doktríny sdílené se starými Řeky a Římany – nikoliv s Židy – konkrétně *idea univerzální pravdy coby základu univerzální komunity*; pokud je křesťanství platné pro všechny, jedná se o univerzální náboženství, nikoliv etnické. Kvůli své univerzální povaze není křesťanství spojeno s žádnou konkrétní rasou či národem. Křesťanstvo (či křesťanský svět) nikdy dokonale nesplývalo s pojmem Evropa. **Evropský lid věřil v křesťanství, ale křesťanství nikdy nebylo evropským lidovým náboženstvím. Mnoho Evropanů uvěřilo ve věc křesťanství, ale křesťanství nikdy nevěřilo ve věc**

Sv. Jiří bojující s drakem („Velký kostel“ ve Stockholmu)

evropskou. Věcí křesťanství je totiž spása všeho lidstva.

Obránci Evropy a křesťanství zdůrazňují, že v minulosti se církev stavěla na obranu Evropy proti islámu. **Církev však bránila Evropu jen shodou okolností.** V jádru bránila křesťanský svět, jehož těžiště v té době sice leželo v Evropě, ale už tehdy sahal do Etiopie, na Střední východ a dokonce až do Číny. Církev navíc byla vždy ochotná prolévat evropskou krev za obranu a šíření křesťanství, od křížových výprav k osvobození Svaté země po staletí celosvětové misijní činnosti pokračující dodnes. Křížové výpravy lze stěží pokládat za příklad harmonického vztahu křesťanství a etno-genetických evropských zájmů, spíše na ně lze nahlížet jako na příklad toho, jak církev vedla Evropany k prolévání krve k znovu nabytí křesťanských území na Středním východě.

Nyní se pokusme podívat do budoucnosti. Pokud nedojde ke zvratu současných trendů, evropský člověk přestane existovat. O artefakty evropské civilizace strach nemám, jelikož Židé či Orientálci si budou i nadále cenit Bacha či Rembrandta. Obávám se o osud rasy, jež tato velkolepá díla vytvořila – a dokáže stvořit nové. **Naše rasa čelí prostému biologickému zániku kvůli porodnosti pod úrovní nahrazení, rasovému míšení a ztrátě našich domovin ve prospěch barevných vetřelců.** Pokud má Evropan přežít, musíme z našich zemí vyloučit všechny barevné a přijmout taková opatření, která pozvednou míru porodnosti – v první řadě u těch geneticky nejhodnotnějších. Stručně, potřebujeme bílý nacionalismus a kroky na podporu porodnosti, pokud možné eugenické.

Hierarchie je zcela zřejmá. (Papež František po projevu, který „elektrizoval Kongres“.)

Pomůže nebo uškodí křesťanství bílému nacionalismu při odvracení biologického vyhynutí naší rasy? Abychom dokázali odpovědět, musíme se v první řadě podívat na **reálné chování** současných církví. Všechny mainstreamové křesťanské denominace se staví proti bílému nacionalismu. **Namísto toho poskytují intelektuální a institucionální podporu pokračující uzurpaci bělochů v míře přinejmenším srovnatelné s organizovanou židovskou komunitou, jejich hlavním komplicem.** Bez ohledu na náš náhled na „správné“ křesťanské učení budeme muset na každém kroku bojovat se *stávajícími* církvemi – pokud má být bílá rasa zachráněna.

Přirozeně bude tento boj snazší, pokud budeme mít uvnitř církví naše sympatizanty. Až příliš často bílí nacionalisté a zároveň křesťané tráví více času bojem s nekřesťany v našich řadách, než s protievropskými elementy uvnitř svých církví. Aby prokázali dobrou víru ve svém bílém nacionalismu, musí namísto toho přenést bitvu dovnitř svých církví. Srdečně jim přeji úspěch, ale musím je i varovat. **Politická infiltrace církví nebude snadná, jelikož církve této subverzi podlehly už dávno a současný klér se řadí mezi mistry tohoto temného umění. Budou na vás připravení.**

Bitvě uvnitř církví pomůže, pokud se bílým nacionalistům podaří najít citace z Bible a církevní tradice v souladu a nikoliv v rozporu s etnonacionalistickou politikou. Jsem si naprosto jistý, že takové zdroje existují a lze je nalézt. Jejich soustředění považuji za důležitý metapolitický úkol, který mohou věrohodně vykonat jedině věřící.

Přesto však boj uvnitř církve nemá příliš šancí na úspěch, pokud hnutí nedosáhne pokroku v širším společenském měřítku, jelikož církev neutváří sekulární postoje, ale následuje je. **Církev se honosí bohatou tradicí poddajného přizpůsobování světské moci**, jelikož její království není z tohoto světa a jejím ústředním cílem je spása duše. Proto pokud dosáhne bílý nacionalismus politické moci, vrhnou se církve do překotného hledání precedentů našich opatření a reinterpretace, zlehčování nebo ignorace opačných tendencí. **Církev vědí, jak dávat císaři, co je císařovo. Naším úkolem je stát se císařem.**

Řada obránců křesťanství namítá, že společnost i jednotlivci potřebují náboženství, a doporučují křesťanství jednoduše kvůli jeho slavné minulosti a tomu, že zůstalo naživu dodnes. Tento argument se pochopitelně jeví poněkud předčasným – nejprve totiž musí naše rasa přežít, než budeme moci hledat nejlepší možné uspořádání budoucí bílé společnosti.

Navíc prošlo křesťanství během minulého století v Evropě drastickým úpadkem. Jak jsem popsal ve své knize *New Right vs. Old Right* ([zde](#) a [zde](#)), stal se během posledních tří století **faktickým občanským náboženstvím** Evropy liberalismus. Nevidím důvod, proč by mělo křesťanství hrát v budoucnu významnější roli než dnes. Může zažít obrodu; může pokračovat v úpadku; přetrvat v umenšené podobě nebo i zcela zaniknout.

Fakt, že křesťanství stále žije, příliš nemluví v jeho prospěch, pokud volíme náboženství čistě na základě společenské užitečnosti. Pokud by bylo naším cílem toto, lépe by nám dle mého posloužil liberalismus, zreformovaný rasově realistickým a neindividualistickým směrem – **jelikož právě liberalismus zaujímá pozici dominantní síly, ovládající i samotné křesťanství.**

Evropské křesťanství má budoucnost jedině tehdy, pokud ji bude mít evropský člověk. Církve se však k bílému přežití staví přinejlepším lhostejně, a v současnosti proti němu aktivně vystupuje. Proto doporučuji bílým nacionalistům – křesťanům i nekřesťanům – zaměřit se v první řadě na přežití bílých, jež si žádá spíše boj s církvemi než jejich zachování. Křesťané mezi námi musí být bílými nacionalisty mezi nimi. Musí být naší pátou kolonou, všemožně oslabující odpor církví vůči nám. O církve se bát nemusí – ta přežije, i když běloši vyhynou. **O svou církev se postará Bůh, běloši si však musí pomoci sami.**

Úvaha Grega Johnsona *Christianity & European Identity* vyšla na stránkách Counter Currents Publishing.